

BORSSZEM JANKÓ

MINISTERI KANCSALSÁG.

Trézsi néni. Már most mitevő legyek? A Czapáry gróf csábitgat, hogy vigyem a pénzemet a lutriba — a fináncz miniszter ur meg biztat, hogy vigyem a pósta takarékpénztárba!

Előfizetni a kiadó-hivatalban: Budapest, Ferencziek-tere 3. sz. Előfizetési díj: Egész évre 8 frt. — Félévre 4 frt. — Negyedévre 2 frt.

Egyes szám 16 kr.

Tortura.

Hová Torontál gyászos hire ért,
Szörnyűködés kel: »de az istenért! . . .
Hát egyre járja még a bot s hurok?
Hisz eltörölvék már a pandurok!
S a csendőrség, e modern alkotás,
Ököltre, szívre, észre ez se más?
Minő eset! Mily vadság! Szörnyűség!« . . .
Igen, magyarság, — van tortura még.

A csendőrség egy bűnöst üldözött, —
A nyomorult meghalt kezük között.
Gonosztevő volt, vétkezett nagyot,
Aki megölte, ó, az még nagyobb.
Most a bitóra, mely amarra várt,
Akasszuk ezt a másik jó madárt.
Kinozva ölt, hidegen mint a jég . . .
Igen, magyarság, van tortura még.

Egy másik bűnös nem halt meg bele,
A csendőr csak a karját nyeste le.
Már most azon, mivel két karja nincs,
Nem fér el a kiérdemelt bilincs,
A láncztól így menekszik a paraszt,
Ám itt a csendőr, ez viselje azt.
Orczádon szent haragnak pirja ég —
Igen, magyarság, van tortura még.

»S meddig leszen? Kiirthatlan e szenny?«
Ó nem! A túlzás ösvényén ne menj.
Hidd el nekünk, ez addig tart csupán,
Amíg a vágy a »huszonöt« után,
Míg féltitokban jó urak s papok
Visszasohajtják azt a szép napot,
Mikor a plebset szabadon verék —
Addig, magyarság, lesz tortura még.

Mig az lesz itt a policzáj-zseni:
Ki tud foglyára ráíjeszteni?
Ki súlyt magának ólmos bottal ád,
Ütvén a bűnöst, — vagy csak a nyomát;

Mig az lesz itt az igazi bíró,
Ki kötelet vaktában is kiró;
Mig azt beszéljük: nincs szigor elég —
Addig, magyarság, lesz tortura még.

Amíg silány mesék keringenek
Arról, hogy itt a rabsors mily remek,
Mig tetszetős satyrának marad,
Hogy csibukoz s kávézik már a rab; —
Holott rideg valóul annyi áll:
Rohadt fülkékben marja száz ragály —
Mig ily eszméktől nem tisztul a lég,
Addig, magyarság, lesz tortura még.

Míg nem puhúl meg sok tatár kedély,
Sőt a bűnére méltóan kevély;
S lenézi azt a jámborat nagyon,
Ki így beszél: »Emberség! Irgalom!«
Mig él a rongy hit úton útfelen:
»A humanizmus is veszedelem.«
Amíg, aki rüpökebb — az derék, —
Addig, magyarság, lesz tortura még.

Ám hogyha majd a csontba, vérbe megy,
Hogy irgalom és gyöngeség nem egy;
S a büntetésnek is határa van —
S csupán az irgalom határtalan . . .
Megszűnik akkor a tortura majd,
Mely ma haragra és boszúra hajt.
Pandúr helyett csendőrség, — nem elég, —
Igen, magyarság, van tortura még!

ATHEDRAI BÖLCSESEGEK.

— Ha Spanyolország s Németalföld lakói *mostanában* országot cserélnének, majd meglátnák tisztelt hallgatóim, *századok mulva* minő változás állna be a szorgalmas hollandusok s a léha spanyolok természetében.

Az új nagy Kristóf.

Német Michl. Hm! — Mentül tovább *emelem* ezt a kis istent, annál erősebben nehezedik a vállamra.

„A lengyel Romeo.“

— Pozeni bohózat. Irta *Bismarck*. —

Személyek:

ROMEO, lengyel legény.
SCHNUBEKE, poseni házmester, germán spiczli.
TRUDE, az ő kancsal lánya.
BOLESZLÁVA, szép lengyel hölgy.
FEDERFUCHS, német kormánytanácsos.
A PÁP, ki az áldáshoz szükséges.
POLGÁRMESTER, ki a gyerekszüléseket bejegyzi.

1. jelenet.

— *Pozeni utca.* —

Kikiáltó. Bum, bum! Adatik tudtára mindeneknek, hogy ezentul lengyel férfinak, aki hivatalos pályán akar haladni, lengyel nőt nem szabad elvenni — tehát szeretni sem. Csak is németet. Így kívánja ezt a fajkeverés meg a germanizáció. Lengyel szerelmesek megbírságotatnak: egy csók 30 márka; billettoux 200 márka; rendezvous 5000 márka, vagy megfelelő fogság. A lengyelek ellenőrzésére külön germán spiczli-dandár szerveztetett. Összes Pozen egy ilyen spiczli-hálózáttal vonatott be. Reszkess Polonia! Senki sem kerüli el fegyelmünket! Bum, bum, bum!

2. jelenet.

Romeo. Mit csináljak? Szívem Boleszlávához vonzódik, de ő lengyel nő, tehát nem vehetem el. S ami rozszabb: én belém meg a házmesterünk leánya a Trude habarodott. Boleszláva bájos, Trude kancsal és rut, mint az esős éjszaka — s ami még annál is borzasztóbb: a világ legpipaszárabb kreatúrája! De kap az államtól hozományt. *Bismarck*, hogy minket lengyeleket a fajkeverésre buzdítson, minden német nőnek, aki egy lengyel himfit meg tud keríteni, hozományt ad az állami kincstárból. A szép kevesebbet, a rútv — csúfságához arányitva — többet kap. Trude olyan rusnya, hogy legalább 10,000 márka jár vele. Mit tegyek?

3. jelenet.

Boleszláva (az erkélyen.) Pszt, pszt!

Romeo. Te vagy az, Bolikám?

Boleszláva. Én, angyalom. Uraságom elment egy mulatságra, azért használhatom erkélyüket. **Romeo,** ő **Romeo!** . . . de félre ábránd! Mondd édes, mikor veszel el?

Romeo. Ismered az akadályokat.

Boleszláva. *Bismarck!* Fittyet hányok neki. (Megteszi.)

Romeo. Hja, babám . . . de miből élünk meg? Én másodosztályu hivatalosolga vagyok. Hogy az ember azonban megélhessen, első osztályuvá kell avanzsiroznia! . . . Pedig az nem lehetséges, ha lengyel nőt veszek el.

Boleszláva. És hazánk? . . . Ó renegát, te képes volnál megfélekedezni hazádról? (Dudolja a »Nincs még veszve Lengyelország«-ot.)

Romeo (ellágyulva). Ne. . . ne. . . ne tovább! Imádlak!

Schnubeke (aki a háttérben kémkedett, előrohan). Meg vagy csipve! Feladlak! Elveszted hivatalodat!

4. jelenet.

— *Iroda.* —

Romeo. Kialudtam hazafias lángolással elegy chauvinismusomat. És józanabbul látom a helyzetet. Ha Boleszlávát veszem el, koldusok vagyunk mindaketten. Életünk egy koldus-duetto lesz, mely később koldus-terczetté, quar - sőt quintetté válhatik. Holott Trudchen! . . . (Előveszi a fotografiáját.) Brrr! . . . sehogy se smakkol. Ó, ez a germán faj!

5. jelenet.

Federfuchs (jön.)

Romeo (görbülő háttal.) Ju'n Morjen, Herr Rath!

Federfuchs (szigoruan rá néz.) El van bocsátva.

Romeo (megrémulve.) Kegyelem!

Federfuchs. Tudok mindent! Schnubeke jelentést tett!

Romeo. De kérem alássan, én már megbántam hibámat; kész vagyok megtérni és német nőt venni el!

Federfuchs. Vedd el s akkor vissza fogadunk! (El.)

Romeo. Finis Poloniae! (Elkeseredésében fölhajt egy kupicza pálinkát s aztán megkéri Trudchent.)

6. jelenet.

— *Templom.* —

Romeo (bevezeti Trudchent.)

A pap (rájuk adja áldását.)

Boleszláva (sikoltva berohan a templomba.) Ó **Romeo**, mit tettél? . . . Ez borzasztó, szívem szétszaggatódik. . . Megörülök, mint *Ofélia!* . . . (Révedező tekintettel.) Sőt már meg is vagyok örülve! (Borzasztó kétségbeeséssel.) Minek következtében megölöm magamat. (Megeselekszi.)

Romeo (lelkifurdalást érez.)

Schnubeke. Két légy egy csapásra! Egy lengyel férfit becsábult *Germánia* aklába s egy lengyel nővel megfogyott a pozeni lakosság. Hogy megörül e hírnek a vaskanczellár! Még tán megérjük, hogy prémiumokat tűz ki lengyel öngyilkosok számára.

Romeo (haza vezet Trudchent.)

7. jelenet.

— *Tíz év múlva.* —

Romeo (a polgármesterhez megy, hogy újszülött gyermekét bejelentse.)

Polgármester. Hányadik?

Romeo. 11-ik. . .

Polgármester. Hogy hogy? Hiszen csak tíz éves házasok?

Romeo. Két izben kettősökkel (savanyun) örvendeztetett meg Trudchenem. (Sóhajt.)

Polgármester. Mért sóhajt?

Romeo. Hát bizony. . . hm! . . . hogy is mondjam? . . . Ránk lengyel renegátokra nehéz idők járnak. . .

Polgármester. Persze, persze. . . a sok gyereket eltartani! . . .

Romeo. Nem az. . . Minden ily gyermek állami stipendiumot kap. . . Egészen más. . . A kanczellár rendeletet adott ki, melyben minden germán-lengyel

házasságból származó gyermekért 2000 márka jutalmat tűz ki az anyának; azóta nincs — nyugtunk!

*

Birálata a főnebbi munkának.

»A lengyel Romeo« kitűnő darab. Ilyesfélét akart Dr. Bach is költeni »A magyar Romeo« czímmel, de nem sikerült neki. Bismarck hatalmas drámai tehetség. Bravo Bismarck! Rajta! Ez ép oly repertoire-darabod marad, mint a »Német egység!«

DR. KNOTZ
osztrák-német kritikus.

Abszi bűja.

Bukovay Abszi minden adta napon
Piczulákat veszít zöld-, makk-, piros-lapon.
Szegény havi gázsí, alig három napos,
Abszinak tárczája mint a guta lapos.

Bukovay baja Bendőével ér fel;
Búsul is miatta teljes nappal éjjel,
Szegény ül az arczán, bánat a szívébe',
Jó tanácsot kérni, megy Mokány elébe:

»Itt állok előtted nagy busan, leverten,
Két hónapra elég gázsímat elvertem,
Kedves Berczi bátyám, mondd meg azt az egyet:
Hát én már ferbliben minduntalan veszek?« —

Föltekint jó Mokány az új bibliábul;
Visszaretten Abszi, feje csak úgy kábul.
»Köllene most ugy-e? Ferbliben elverted!
Havi gázsíid ecsém, mondd meg hová tetted?«

Szegyentől piroslik Bukovay képe,
Eltemeti képét reszkető kezébe,
Fuldokolva mondá panaszkodó hangon:
»Szama piczuláknak zsebeimben pangott.

Óh én árva balek, féltem a kóstátul,
Dákó Pista, Sláger cserbe hagytak rítul,
Drukkoló délután pénzemet elvitte,
Hogy így járjak egyszer, lelkem sohse hitte!«

Forgatja szemeit Mokány Berczi mordul,
Recsegő hangjával ily szavakra mordul:
»Ölég fiam Abszi! Tudok már én mindet
Nem érted a beszszert, nem érted a blindet,
Gyilkos a te kezed, ha bibliát forgat,
Eltiltalak attól, egy évig ne forgasd!
Türelmednek fiam mög léssen az díjja,
Möghozza, möglássad, az nőmös Kuria!«

Dákó Pistáéknál nagyba szól a »csöndes« —
Bukovay Abszi mért vagy olyan csendes?
Bánatában rágyujt szomorú nótára
Kuria »döntvényét« beh hiába várja!

Dákó Pistáéknál drukkolásban vannak,
Huszonegy, három ász, többje van amannak.
Pakli kártyát Abszi százszor kézbe kapja,
Eleped egy blattért, s még sem lapozhatja,
»Tűzel a homlokom, tenyerem is úgy ég,
Hogy ha blattot kapnék, mindjárt meggyógyulnék!«

Sláger Bandi képe elfakul, elkékül;
»Balek vagy te Abszi, tudom már azt régtül!
Nem ügyelsz a blindre, (nímetül a: vakra)
Üdvösséged rámegy pirosra meg makkra,
A ki roszt ferblista, ferblit ne is játszik,
Bűnbánó lelkednek nem való e játék!« —

Mulik a délután, fogy is meg megújul,
Dákó Pistáéknál vígan vannak újbul,
Szegény Bukovay távoli sarokba
Kibiczel hol balra, kibiczel hol jobbra.
Blattot venni tilos, tiltja fogadása,
Szerencséje sirját tán hogy tovább ássa...?! —

Eszteendő multával régi vágya éled,
Kártya nélkül ugyan mit is ér az élet!
Egyet gondol Abszi, (jól jutott eszébe)
Másodszor is elmegy jó Mokány elébe:

»Nemzeti színjáték nemes intendánsa!
Kedves Berczi bátyám, kinek nincsen mássa
Széles ez országban Dombosszögében,
Bibliát forgatni szabad-e már nékem?«

S felel az megindult, szívindító hangon:
»Mit én mondok szent az — esméred a rangom, —
Szabad, már nem tiltják se földön sem égben,
Ki vagyon már mondva kúrjai döntvényben,
Forgathatod bátran horura-derüre!«
S Abszi tette ujra s újból esett plühre.

DÁNIEL —

— az arszlánok barlangjában.

Tönődések

Seiffensteiner Solomontól.

— Nadjon sodálkozom azon rojto mogomot, hojd voskonczelár Bismarck, ami ógy haragodja magát pólokra, mért pártul o monopólokát?

— Ho már lendjelnek leni most sanyaró dalag, miljen sors von onnok, oki lendjelzsidó!

— Semi bojo neki, monja a fütisztelendü Zimánde oreság: kivándarol Modjorarszágba.

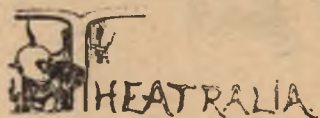
— Tonálok, hojd a mienk mágnát oreságok vannak igen práktekos oreságok. A gráf Szecsiní István otán maradta nekik angyi sok trádíczion: áldozatkészég, monkásság, demokrátkos érzelem ésatiübi és úk a sok trádíczion küzüil sopán csak egyet tartották meg: egy bánkettet, a gráf Széczeninek o tiszteletire.

— Nem értek, mit sodálkozzák türük-bolgár ki-edjezésen?! Van az egészen ödjes kereskedüi eljárás. Hojdha rosz adós nem akarja főzetni: oz ember, hojd hosszú türvénes ótra ne kerüljön és ödvégyek ne kopják meg oz egészét, inkább edjezkedi ki mogát ütven percentre.

— Olvasok, hojd Zágrábban el Spitzer nevezetü izroelitónak moszáj volt doellirazni, mert hozatta Rákóczy-nótát. Vadjok erre igozán büszke és reméngylem, hojd hálábut ezér sok derék kürüoszténgy ifjó itt Boda-pesten el fogja hozatni a Zikczene-Zakczene.

— Mindenféle nyovola elen kezdik már oltani: veszett kotya elen, himlü elen, heptika elen. És van el ménkü najd járván, omitül a boczilus irtja három esztendü ótátul fogva és nincsen se tehén himlü, se bornyó himlü, se bárány himlü, omibül lehetné veni elene az oltó anyagot. Nem is ezekbül kell szedni, hanem kell próbát teni a disznu-posztolákkal — ottultán elposztól az onteszemítizmos.

— „Hagbarth és Signe.“

Mihálovics Ödön

és

gf. Apponyi Albert

az előadás előtt —

— és után.

Népszínház. (»A veteránok.«) Végre egy igazi helyi bohózat! Szerencsés »griff«-el Berczik Árpád a legismertebb alakot kapta ki a fővárosi életből.

A veteránok: azok a vén gyerekek, akik boldogan játszanak katonásdit, nagyokat csörömpölnek a hüvelyébe dagadt karddal, folyton parádézhatnak, s ezt ép úgy ríjja a becsületes mesterségök, mint a magyar vargának szőlőszeti szenvedelme a tisztcsizmavarrást. A rézüntő tábornagyi rangban, a suszterom tábornagyszernagy, a házmester ezredes. A régi »bürgergárda« más kiadásban. Nehézkes családapák fegyveresen, békés kedéllyel s dörgő beszéddel. Van-e ennél kómiкусabb?

A darab meséje is szerencsés. A jól járt cseléddel mesallianceot köt a főpinczér, aki egy régi viszony hálóiban vergődik. A tábornokfodrászné, egy kaczer asszony, tartja fogva. Egy elhagyott bajuszkefe nyomra vezet a dühöngő férjet. Ez az ügyesen szőtt mesének öreg fonala, mely köré színes szálakban kunkorodnak a bohókás jeletetek.

Soha még ily elragadónak nem láttam *Blahánét*. Nem is éneke által vívja ki az est dicsőségét. Mint színművésznő hat nagy tehetségének diadalmas, ellenállhatatlan erejével. Becsületes, naiv, szerelmes Julisa igazi remek. *Sólymosy* frizőr-öbesterének kitűnő genre. Alkalmi couplet-ival harsogó si-

kert ér el. *Szilágyi, Szabó* a különféle veterán típusokat sok szerencsével ábrázolják. *Ujvári* a maga Madzag Mátyását alakítja is. *Tóth Ilonka* veinpursában nincs meg a méltóság s önértet, pedig e tulajdonságok nélkül képzelhetetlen ez a settenkedő kis figurája a pinczérség nagytekintélyű osztályának. Kedvessége hamisítás. *Eöry* a »Friczi« árnyéka alatt nyögött. Hová lett Marittának hajdan pezsgő kedvese? Hová a hasonlíthatatlan Veréb Jankó?

A darab »eredeti« zenéje siralom. Csak egy dal gyűjtött — Simonffy Kálmánnak egy régi édes nótája.

GÜL. BABA.

MIHASZNA ANDRÁS

fővárosi m. k. rendőr szemlélődései.

Van itt ész!

Nyomon vagyok! Tennap az redut kapujába meglátok egy ifjurat, amint egy dámával föl igyekezik a garádicson. Előkotrom a puggyllárisombul a Mamács szömélyinek a leírását — nem az asszonyságot értem — elolvasom, hát ugy pászol az rá, miut fiasróf az anyasrófba. No gyalázatos, ki nem segít se jaz bolgár miatyánkod, se jaz zsidó hiszekegyed! — mondok, oszt hamarosan defektívnek öltözködvel, bémentem a nagy szálába, ahun sikoltozott a sok maskara. Dejszen, mondok, aki magad helyett maskarát nyomtál az ágyadba, poszkiszlis kutya betyárja, most ütött az halálos órája!

Ahogy ott sompolygok a hunczut környül, egy ismerős ábrázat níz rám. Hun a ménkúbe is láttam mán én eztet a buta pofát? — gondúkozok magamba. Hát hogy közelébb toppantok, rá ösmérek az édes magam képire. Tyüh, veszett adta teremtetete!... hamarosan kiakasztom a bádogomat a frákomra, hogy magamot be ne késérjem a gyanus alakzatoméért. »De jó maszk!« sipította az egyik pojácza — »szakasztott az András

bácsi!« Az is vagyok én, te nyavalyás — gondolom magamba, de nem szoltam, mer földolog most ittend az, hogy megcsipjem a gavallér gallérját.

Kapóra húzta a kármentő felé a kisasszonyt, hogy leitassa limonádéval.

No most!...

Intek neki a hüvelyk ujamval, hogy kövessen.

— Miért? Hát kicsoda maga? mondá ú.

— Ide nízön, mondok neki, rámutatva a bádogomra. Defektív vagyok. Ösmérem én az urat. Maga a Mamács!

— Menjen a dolgára, mert, mondá ú csöndessen, ha nem tud más álarczos tréfát, becukatom!

Éppég jóízüven akartam elröhinteni magamot, amint gyün felé a tekintetes Malátás ur kapitány ú nassága és azt sugja, hogy ne okoskodjak, hiszen ez... a fülemhez hajulva mondott egy nevet.

Bejadtam magamnak! Hát az én grófi druszám vót, melltsóságos András ur ú exelenciája, a faczér főminyister!

No, ha ú maga nem is Mamács, de a pajtása kancelláriájában se nagyon van mög az a rënd, akinek lönyyi muszáj, mert ott egész Mamács-vaczokra akadtak. Nem hijába nevelik a körmüket hosszura a nagyságos iframék, kaparintanak is vele. A kabátjukat se ok nélkül nevelik bokáig — el is tér abba a zsebekbe annyi, hogy csak most foghatták meg, ami benne vót. De meg-e fogják aztat is, aki benne van, még eddétig nem tudom,

mert az is mögöset, hogy kimondják rá: szokásbul lopnak. Ha szokásbul, akkor a többi a doktorok dóga, nem mi ránk tartozik. Letföllebb ha oda kerűnek a Lepold mezőre.

Ahun a! Alyig hogy a Gazdag nyivasztóit bedűntöttem a mámiba, mán megest akadt párja, aki hat évekkel ezelőtt támárkodott neki a szeretője urának, oszt leternyítette. Soha se lesz már pihenésem! De nem is kívánkozok a nyugalomra, letalább addigat nem, ammig aztat a kutya póstabetyárokat nem segitettem bele a dezentor ekvipázsiba. Ugyis elszökött a kezem alul az egyik a halál póstáján, az, aki annak a kisasszonynak főberetvátá a hasát, annékű hogy beszappanyozta vóna.

Azt a macskaburfejtő, kifordétott bundában járó, káposztáskű ütötte, sárpogácsán hizott, fűstön koplalt, drótosnak készülő vízi taliánnak a száz galléros dicsőségít — ellopta az órámat meg a könyvecskémet, akit abba jaz uj poszkiszlibankba vátottam!

Kit csujjak mán be, ha kendet nem, olvasztékos vén kódís! Ugy is jót teszek kenddel most, ha ja hüvösre viszem, mer jó meleg van ám ott. Haj be no! . . . . m. r. m. l.!

Apró hírek.

† **Liszt Ferenczünk**, tiz havi távollét után Budapestre megérkezvén, szives bucsut vett itteni barátaitól. Id. Abrányi Kornél, aki egy küldöttség élén fogadá a mestert, egy diszkötésű menetrendet nyujtott át neki, melyhez Bartalus irta a zenét. Aztán zugó éljenekkel kísérték el a vaggon ajtajáig. Isten hozta a jeles távozót, a »tüneményes« művészt, a fliegende magyart!

⊗ **»Destepáte Romane!«** Ez a czime az oláh marseillaisenek a magyar zsarnokság ellen. Hirtelen odatekintve az ember ugy olvassa, hogy »Desperáte Romane!« S tán helyesebb is így.

⊗ **Verescsagin**, amint állítják, azt mondta, hogy Munkácsy rosszul fest. Amiért aztán kapott egy névtelen levelet, amely e nyilatkozatáért dinámittal fenyegeti az orosz művészt. Verescsagin megvetőleg mosolygott: »A magyar nihilismus még rosszabbul fest!«

Δ **A véghtelen Végh** s az örök Somoskeőy folyamodtak a belügyi ministeriumhoz, engedtessek meg nekik, hogy az egymás nevét vehessék föl.

* **Jó tanács.** Incelkedjél valami kis kutyával, hogy bele kapjon az ikrádba, menj el az orvoshoz, kérj tőle »ebmarási bizonyítványt«, irasd ki az ujságba, gyűjtsd a könyöradományokat, utazzál ki Pasteurhoz s vig mulateozásod lészen Páris városában.

Ω **Milán király** köhécsel, nem egészséges, mint a lapok biztos forrásból elhallgatják. A szerb király, saját különünk szerint, így sóhajtott fel a minap: »Mars longus, vita brevis!«

⊕ **Farsang.** A berlini »Subscriptions-bálokból« is ki van rekesztve a lengyel. Csak a »polonaise« talál pártolásra — akár táncz, akár tánczosnő legyen.

— Rettentő siker. —

(Az „Egyetértés“ jan. 29. számából.)

Tekintetes Csillag kisasszony.

Hogy az öntől feltalált hajkenőcs rendkívüli hatással bír, arról 8 hét lefolyta alatt tökéletesen meggyőződtem. Szabály szerint én ténkint használtam és gyönyürű »bajuszt« kaptam.

Egy barátom, ki azt használja, mindamellett, hogy még csak 18 éves, szép »bajusszal« és barkóval bír, háladatosággal

Kardos Józsefné
nyug. tanítóné

— Közjegyzői naivság. —

(Jegyzőkönyvi kivonat.)

. . . Utólag-kiegészítés utján leltározott követelések

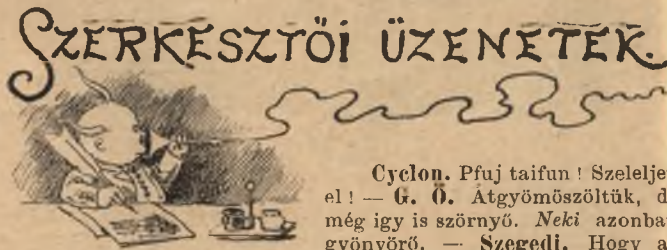
a) 185 leltári tétel Dr. N. A. által az iroda átengedéseért az özvegy részére fizetett 2750 ft. összegnek ez utóbbinál kinnlevő jelerése. . . . . 1375 ft.

— Közjegyzői jelentés. —

2371/885 számú meghagyása folytán hivatalos tisztelettel jelentem, hogy a szederfa gondoságot fordítot elő és azonnal rendelet tetem a felől, hogy tiszta tartanak azokat.

Kelt K. . . . . 1885. Oktober hó 7-én.

E. G. s. k.
közjegyző.

Cyclon. Pfüj taifun! Szeleljen el! — G. Ö. Atgyömöszöltük, de még így is szörnyő. Neki azonban gyönyörő. — Szegedi. Hogy az ottani redut nyájas cziczusát félórán át csokolgatja egy gavallér a t. cz. közönség szeme láttára, rózsaszín világban tünteti föl az ottani állapotokat. De hát czukrász kisasszonynak mér ne szabadna »puszerlikat« árulni? — F. A. Még egyszer kérjűk, szüntesse meg küldeményeit. — V. S. Elég jól gördülő versek. De kiről és miért? Csak ott helyt költene érdeket. — X. Y. Érde-melt hatással fog járni. — R. F. A jövő évi naptárban. — L. I. Csekélység. — D. Seb. Használunk belőle. Folytassa. — D. R. Észre vettük mi is, hogy Deák Ferencz emlékezetében a német lapok nyomában kullogtak a magyar lapok. — B. S. Mikszáth Kálmán »A t. Ház« című új könyvében nemesak összegyűjtötte a »Pesti Hirlap«-ban megjelent karcolatainak a javát, de meg is bővítette — igazában meg is gazdagította e kötetet egészen új rajzolatokkal, melyekből szélesen és kedvesen mosolyog felénk az ő frís jó kedve s pattogzik az elméssége. Becsét növeli e cikksorozatnak Jankó János közreműködése, mely a szöveggel egyenértékű képpel diszesíti a könyvnek több lapját. A kiadók, Singer és Wolfner, e művecskét takaros kiállításban részeltették. Hogy kapós lesz, az, a régi kortes mondás szerint, »több mint bizonyos.«

Felölös szerkesztő. CSICSERI BORS.